

"Τα πάντα μπορούν να μας οδηγήσουν στον Χριστό"

του γέροντος Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη.

Το σκοτάδι, ως συνέπεια της πτώσεως του ανθρώπου, δεν βγάζει ποτέ στο φως. Το φως διαλύει το σκοτάδι, διότι το σκοτάδι είναι ανυπόστατο, δεν έχει ουσία. Υπάρχει όμως μία περίπτωση την οποία πανσόφως εκμεταλλεύεται ο παντουργός Θεός για το καλό μας, βγάζοντας και από το κακό καλό, από το σκοτάδι φως. Πώς; Δια της μετανοίας. Βλέπω την κακία μου, την αμαρτία μου, μετανοώ, κλαίω, θρηνώ, οδηγούμαι στον Θεόν, αναλαμβάνω τις ευθύνες μου, νήφω, καρτερώ, και μέσα μου καλλιεργείται ο καινούργιος άνθρωπος που βγαίνει από την μετάνοια. Άρα, το καλό δεν βγαίνει από το κακό, αλλά από την μετάνοια, που είναι άλλος νους, ο νους που τον παρέχει ο Θεός μέσα στην καρδιά.

Όταν ανησυχεί, λόγου χάριν, ο πατέρας ή η μητέρα, επειδή αμαρτάνει το παιδί, και το κτυπά, οπωσδήποτε θα βγάλει αντίθετο αποτέλεσμα. Διότι, εάν το παιδί κάνει αμαρτίες, σημαίνει ότι ζητάει την αμαρτία και θα τα βάλει με σένα, που γίνεσαι κήρυξ της αρετής. Και τώρα μεν φοβάται να αμαρτήσει, αλλά μόλις απελευθερωθεί από σένα,

θα οδηγηθεί αμέσως στο κακό. Η βία, το κακό, δεν μπορεί να βγάλει καλό.

Πες λοιπόν στο παιδάκι σου το καλό, μάθε του τι είναι ο Θεός. Μίλησέ του από το πλήρωμα της δικής σου καρδιάς, φώτισέ του λίγο την συνείδηση με την δική σου λαχτάρα και θεία εμπειρία, και μπαίνοντας μέσα του ο Θεός, θα τον αγαπήσει. Μπορεί να βρίζει, μπορεί να κάνει αμαρτίες, αλλά έχοντας τα σπέρματα του Θεού, που είναι τόσο ισχυρά, ο Θεός τα καλλιεργεί και βγαίνει η καινούργια φύτρα, το καινούργιο βλαστάρι, το οποίο δίδει καινούργια ζωή. Αυτή είναι η μετάνοια.

Το παιδί δηλαδή αυτό, επειδή το αφήνεις ελεύθερο, επειδή το σεβασαι, επειδή του είπες την αλήθεια, επειδή του απεκάλυψες τι έχει η καρδούλα σου και τι κόσμοι υπάρχουν μέσα σε αυτήν, λέγει μετά: Μα, τί φρικτή ζωή που κάνω! Τί είναι αυτή η αμαρτία! «Αναστήσομαι και επιστρέψω εις τον Πατέρα» (Λουκ. 15, 18). Και ο βλαστός της μετανοίας βγάζει τον καρπό της καινής ζωής.

Έτσι τα καταφέρνει ο Θεός να βγάζει και από το στόμα του λύκου την σωτηρία.

Ο Ιώβ, από την κατάρα στην οποία είχε πέσει, έβγαλε την ευλογία του Θεού και ανεκαινίσθη. Ο Μωυσής ο Αιθίοψ, από τα εγκλήματα και τις ληστείες, έβγαλε την καινούργια ασκητικώτατη ζωή και έγινε αγνώριστος. Δεν τον γνώρισαν καν οι παλαιοί σύντροφοί του και οι άλλοι ληστές' τόσο «ανεκαινίσθη ως αετού η νεότης του» (Ψαλμ. 102, 5), έγινε καινούργια η ζωή του.

Επομένως, μπορούμε να πούμε: Όποιος είναι θυμώδης, ας στρέψη όλον τον θυμό, όλη την εσωτερική ένταση του προς τη αγάπη του Θεού, προς την ειρήνη, προς τα σωτήρια λόγια, προς το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με, τον αμαρτωλόν», χρησιμοποιώντας όποιον τρόπο τον βοηθεί. Κάποιος το έλεγε, κτυπώντας τα χέρια του. Τον είδα και τον ρώτησα: Τί κάνεις εκεί; Και μου απήντησε: Είχα μάθει με τα μηχανήματα να κουνώ τα χέρια μου και δεν μπορώ τώρα να κάνω αλλιώς. Μπράβο, του λέγω, συγχαρητήρια. Βλέπετε πως το κακό, ο θόρυβος, που είναι το χειρότερο κακό, μπορεί να βγάλει και καλό; Κάποιος θαλασσινός το έλεγε,

έχοντας την εντύπωση ότι έπιανε τα κουπιά, γι' αυτό και κουνούσε τα χέρια του. Πραγματικά έπιανε το κουπί, τον Χριστόν.

Άρα, το παν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε. Ό,τι μας δίνει ο Θεός, ότι μας κάνουν οι άλλοι, ότι παθαίνουμε μέσα μας και γύρω μας, όλα είναι μεταγωγικά προς τον Θεόν. Τόσο απέραντη είναι η αγάπη του Θεού. Μόνον τα αποβράσματα του εγώ μας δεν είναι σωτήρια. Αυτά μας απομακρύνουν από τον Θεόν.

Πηγή : <http://www.diakonima.gr>